

Det sidste ord

Kundeflugt i folkekirken

TEKST: SANNE BUSK THØISEN, PASTOR, PH.D. OG MARC

Forårets buskampagne for udmeldelse af folkekirken, de faldende dåbstal og den stadige siven af medlemmer har vakt uro og bekymring i det kirkelige landskab. Jeg tilstår gerne: jeg har moret mig lidt. På den skadefro og grimme måde. For hvordan kunne det dog komme som en pludselig overraskelse, at også i Danmark lever vi i postsekulære tider, hvor religion går i mange retninger, og ikke alle finder sig hjemme i folkekirken? At vi skulle have en kristen flertalskirke fra Skagen til Gedser ind i al evighed, står ikke skrevet nogen steder. Den illusion har Ateistisk Selskab og almindelig statistik hjulpet os et stykke på vej ud af, og det var på tide.

Ingen organisation bryder sig om at miste medlemmer/kunder/brugere. Så vi hører igen gode grunde til at blive i folkekirken: bevaringsværdige bygninger, velholdte kirkegårde, fremragende musik-, film- og foredragstilbud, spændende arrangementer for børn og unge, events til Halloween og Valentinsdag, højtidelig markering af livets mærkedage, og mange, mange andre gode ting.

Og det er helt sikkert, at ingen religion heller ikke kristendommen kan overleve, hvis ikke den vekselvirker med samtidens kulturer. Det siger folkekirkens varierede tilbudspakke noget om. Det er bare sjældent andet end de gode sidegevinster, der fokuseres på. Og de ville per definition kunne erstattes af andre fællesskaber.

Men det er ligeså sandt, at en kristen kirke heller ikke kan overleve, med mindre vi er nogenlunde enige om, at dens uerstattelige raison d'être er at være religionsduelig. Dvs. at kunne give det, som ingen andre institutioner kan give: kristen livstydning og bidrag til tro og etisk eftertanke – i en stadig indøvelse. At skabe lysninger og sprog for en religiøs livstydning og for plausible fortolkninger af kristen tradition er ikke nogen nem opgave i dag. Den kræver blandt andet tid til tænkning. Måske skulle vi satse lidt flere kræfter på det? ■